

Selitev podgan

V bližini Bentleya pri Altonu na Angleškem se je za dalj časa ustavil ves cestni promet, ker so se na cestah nenadno pojavili velikanski tropi podgan. Bile so na pohodu v določeno smer. Na poedinih krajih so našli 5000 do 10.000 živali, ki so se pomikale proti reki Weyu. Zanimivo je, da so podoben pohod podgan opazovali v bližini Bentleya že pred nekaj leti. Pravih vzrokov teh selitev niso dognali. Potovanja miši in drugih glodavcev niso redka. Tako vemo o mnogih pohodih flemingov (vrsta veveric) v severni Evropi. Trdili so, da tečejo te živali proti Atlantskemu oceanu in da se poženejo vanj, pri čemer sledijo staremu nagonu, ki izvira še iz časa, ko je imela severna Evropa kopno zvezo s kakšno pogreznjeno celino ali pa morda tudi z Anglijo.

Strela udarila v dežnik

V bližini Lugosa v Romuniji je upokojeni občinski stražnik Konstantin Micu gonal krave na pašo. Ker je bilo deževno vreme, je moral razpeti dežnik. Nastala je nevihta z bliskanjem in grmenjem, med katerim je strela udarila v Micujev dežnik in mož je obležal na mestu mrtve.

Kmetovalci!

Uporabljajte Redin novi prašek za rejenje svinj.

Redin preprečuje pogoste svinjske bolezni, jača kosti, veča apetit in pospešuje prebavo ter hitro debeljenje svinj. Cena 1 zav. 6 din. Poštnina po povzetju za 1, 2, 3 ali 4 zav. 6 din, za 5 in več zav. 12 din.

Drogerija KANC,
Maribor,
Slovenska ulica

Zaloga v Celju:
Trg. Loibner,
Kralja Petra cesta 17

Zaloga v Ptuj:
Drog. Skočir,
Slovenski trg 11

Avgust Senoa:

Berač Luka

Povest iz vaškega življenja

Ob tem času je sedel pisar Mikica čisto mirno v osamljeni krčmi, srkajoč čašico za čašico žganja, da bi se nekoliko ugreel. Nekaj časa je pil pisar vsak dan na božji račun. Znano je bilo, koliko se popije, kdo pije, a neznano je bilo, kdo plača. Mikica je sam o nečem premišljal. Enkrat, dvakrat se naglo dvigne, pristopi k oknu in pogleda proti vasi. Nato zopet sede. Nekaj ga je morilo, mučilo — skrb ali strah. Nekako čudno mu je bilo na samem sedeti. Naenkrat zasliši pred vrati korake. Malo se prestraši. Odprejo se vrata, vstopi starešina Janko. Pisar ga pogleda radovedno.

»O, dobro jutro, Mikica,« se nasmehne neumno Janko, »bogme, zgodaj si na delu.«

»Daj Bog, Janko!« se nasmehne pisar, »kaj pa ti ob tem času v krčmi? Kam?«

»V mesto, na magistrat.«

»Na magistrat? Zakaj?«

»Eh, saj dobro veš. Radi Martina.«

»Ne vem. Kaj je?«

»Ah! Kak človek si ti? Sicer ve Mikica za vsako novico v vasi. Kuga je prišla nad Martina.«

»Kaka kuga, si li pijan?«

»Niti kapljice nisem videl. Zato sem pa prišel, da se nekoliko pokrepčam, preden se podam v mesto. Ej, botra,« zakliče krčmarici, »nekoliko žganja!« Janko sede, srkne, pa nadaljuje: »Da, da! Kuga je prišla nad Martina, to se pravi, nad njegovo živino.«

»Ah, da? Pripoveduj!« reče nekako veselo pisar.

»Ni veliko povedati, ali gre za čudež od Boga ali vruga,« pripoveduje Janko, pritiskajoč pepel v pipo. »Snoči je pomolžla Mara krave, zaprla hlev in je obesila žabico na vrata, ker stoji hlev nekoliko dalje od hiše. Za tem se poda k počitku. Ponoči ni bilo slišati ne mačke, ne psa. Nikogar ni bilo v bližino hiše. Ko so pa zjutraj odprli hlev — obvaruj nas Bog in Mati božja! — bilo je marsikaj videti! Vse krave so ležale mrtve na tleh in pol Martinovega imetka je zbogom!«

»Ah, ah!« se čudi Mikica. »Kaj takega pa nisem jaz vse življenje doživel. Ubogi Martin!«

»In je siromak! Pol premoženja, pravim ti, je zbogom! Krave so bile mnogo vredne in veliko so nosile. No, vprašam te jaz, kaj more to biti? Kuga in kuga, pravim. Zato grem vse to javit na magistrat.«

»Če mu ni mogoče človek zadjal zlo? Ljudje so hudobni in nevoščljivi.«

»Ah, zamahne Janko z roko, »kod bi se bila potegnila krščena duša v hlev, ko pa je, bila žabica na vratih? Kuga, pravim ti, nečisti zrak, dušljiva sopara, ta ti prepriha skozi vsako špranjico, potem ti je blago fuč, preden trenes z očesom. I, videti je bilo! Bil sem v hlevu. Uboga živina se je morala mučiti, saj je ležala skrčeno, ker sicer se živinče pretegne, kadar pogine. Kuga, trdim jaz, varuj nas Bog in Mati božja! Uh! Samo da se ne loti še naših krav. Za Martina je lahko! Od gladi ne bo umrl. Ali kaj bi počele druge sirote, če jim ubije zadnjo kravico? Bože, Bože! Bo pa zopet dela. Prišla bo komisija in živinski doktor. Nobeden ne bo smel v vas, nobeden iz vasi.«

»Zahvali Boga, da si človek,« se nasmehne pisar.

»Uh! Uh! To bo zopet opravka! Ta služba uničuje človeka.«

»Hm! Hm!« zamaje pisar glavo, »kako se je to zgodilo? Meni to ne gre v glavo. Kako bi bila kuga, od kod bi prišla? Vendar ni bilo slišati, da bi bila kje blizu.«

»Blizu? Vraga mora biti blizu! Kuga leti preko sveta kakor ptica, devet vasi se izogne, na deseto pade, jo gnjavi in davi, dokler se ne nasiti. Ali zdaj

grem, grem v mesto, da vse javim gospodi,« pristavi starešina in se dvigne.

»A jaz grem v vas, da vidim, kateri vrag je to; ker čisti ti posli niso,« reče pisar in se prav tako dvigne. Oba odideta iz krčme. Janko krene proti mestu, a pisar proti vasi, odkoder je bilo slišati glasen vik.

Žalost in toga sta se spustili nad Martinovo hišo. In ni šala. Deset lepih krav je padlo, deset dojk. Daleč so bile znane Martinove krave, gospoda v mestu je jemala najrajši od njega mleko, a mleko donáša v hišo lepo gotovino, katera sicer kmetu bolj naredko kaplja. Starec Martin se je sprehajal sklonjene glave po sobi, včasih je šel do hleva in je polukal vanj. Sigurno mu je prišla solza v oko, tako mu je bilo žal živine. Nato se je zopet vrnil v hišo in je hodil močno sem ter tja. Ni rekel niti besedice, ampak stiskal je zobe ter molčal. Nekaj mu je kopal po glavi. To bi naj bila kuga? Kakšna kuga? To ne more biti. Doživel je Martin dve in tri kuge, vedel je, kako se pojavlja, kako noče živina jesti, kako je otožna, pa se trese kakor šiba, se skrči in pade. Ali njegove krave so jedle in bile vesele. To ni kuga? Od kod bi bila prišla? Pri njem je vse čisto, pri drugih nečisto, njegova živina se z drugo ne meša, a jo je že davno kupil, pa tudi ni bila bolezen zanešana od drugod. Na devet milj naokrog je kraj zdrav, niti od meje ni slišati o tej kazni božji. Ne, ne, to ni kuga. Ali kaj je to, ker je bila živina pod ključem? To ga je mučilo.

Za hišo pod koružnjekom je sedela Mara in sede jokala kakor ježno vreme. Muka ji je stiskala srce, iztiskala zolze iz oči. Te lepe, zdrave kravice! Kako so bile rejene, a dlaka fina kot sukno, kako so jo ubogale, okoli nje so se veselo motale in jo modro gledale z velikimi očmi! Rumenka in Plavka, Rjavka in Belka in Črnka, kakor so se pač vse zvale. Sedaj jih ni več, sedaj je udarila strela v to lepo gospodarstvo, sklede bodo stale prazne v mlekarnici, hiša bo mrtva, a Mara bo praznovala brez dela, brez svojega veselja. Jokala je tiho in milo in se ni mogla izjokati.

Okoli hiše, dvorišča, vrta in za vrtom stojijo kmetje, oboroženi s kiji, sekirami in kosami, razvrščeni v široko kolo, skrbno pazeč, da ne bi šel nikdo od Martinovih domačih iz hiše in bi ne zanesel kuge v ostalo vas. Da, i stari Pavlekovič je stražil, držeč puško ptičarko pri zloslutni slivi. Martinovi so bili popolnoma odrezani od vsega sveta in so obsedeli v hiši, medtem ko se je mešala vsa vas med brbljanjem pred vrati.

»Da, da!« reče teta Dora, »eto, pred Bogom smo vsi enaki, strela lahko udari v bogataša, Bog se ne da podkupiti.«

»Rekla sem,« potrdi zopet neka tetka Jaga, »baharija ne drži. Eh da! Ako imaš dva groša več, misliš, da si božji sin, a tvoji sosedi psi. Na baharijo je padla roka božja.«

»O vi babje nesreče,« otrese se star kmet, »da bi dal Bog, da pride kuga nad vaš babji jezik, a grom noče v koprivo. Kaj ti je, botra Dora, Martin kriv? Koliko ti je dajala Mara sira ter mleka, kadar ti je mraz opalil strn, a sonce pojedlo seno. Da, ko ti je v hiši rodila hči, pa ni bilo doma niti kaplje, da se roditeljica pokrepi, ali ti ni dajal Martin vino? A kaj je bilo, botra Jaga, a, ko niste imeli v koči zrna semena, pa je bilo treba sejati? Martin. Pa to mu je sedaj pohvala. Sram vas bodi, vi ste jezične, popadljive babe, nimate niti trohice srca, pa ste še vesele tuje žalosti. Da sem jaz Martin, pa če mi pride tako gobezdalo pred vrata, nagnal bi ga z bičem in pokrižal z bičnikom. Sram vas bodi!«

»Ho! Ho! Vidiš ga, vidiš,« se mu protivi brez zoba Dora. »Mar te je Martin plačal, da ga braniš, mar ti je kum ali brat? Če je dal, ima dovolj, in zato ni nikak poseben svetnik.«